

10. Костомаров Н. Исторические монографии и исследования /Н.Костомаров. – Т.1.– СПб, 1872.
11. Кравцов Н.И. Поэтика русских народных лирических песен. Часть первая: композиция / Уч. пособие по спецкурсу. – М.: Изд-во Московского ун-та, 1974. – 96 с.
12. Малаш Л. Вясельныя песні // Вяселле. Песні ў шасці кнігах. Кн.1 /[Склад. Л.А.Малаш; Муз. дадат З.Я.Мажэяка; Рэд.М.Я.Грынблат, А.С.Фядосік]. – Мн.: Навука і тэхніка, 1980. – С.5 – 19.
13. Народні пісні з села Соломії Крушельницької /Запис. в селі Біла Тернопільського р-ну Тернопільської обл. /Упоряд.: Петро Медведик, Олег Смоляк. – Тернопіль: “Збруч”, 1993. – 192 с.
14. РФ ІМФЕ ім.М.Т.Рильського НАН України. – Ф.14-5, од.зб.375. – Зап. О.А.Правдюк 1962 р. у Кам’янець-Подільському районі Хмельницької обл.
15. РФ ІМФЕ. – Ф.14-5, од.зб.471. – Зап. В.Борисенко 15.07.1980 р. в с.Куряни Бережанського р-ну Тернопільської обл.
16. Слов’янська фольклористика. Нариси розвитку. Матеріали /М.М.Гайдай, В.Є. Гусев, К.П.Кабашніков, Н.С.Шумада, В.А.Юзвенко. – К.: Наукова думка, 1988. – 448 с.
17. Танцюра Гнат. Весілля в селі Зятківцях /Упоряд, ред. М.К.Дмитренко, Л.О.Єфремова /Гнат Танцюра. – Редакція часопису “Народознавство”, 1998. – 404 с.
18. Цицалюк Н.М. Поетика української народної пісні. Текст лекцій /Н.Цицалюк/ /Харків. Ін-т мистецтв ім. І.П.Котляревського. – Х.,1992.– 19с.
19. Якобсон Роман. Лінгвістика і поетика /Структуралізм і семіотика/ Якобсон Роман // Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. /Ред. М.Зубрицька. – Львів, 2001. – С.457 – 488.

Анотація. Статтю присвячено проблемі специфіки паралелізму весільної пісні (на матеріалах Поділля). Використання двох типів образів, зіставлення за ознакою дії, руху, присутність символіки, співвідношення ситуацій у поетичних текстах надає паралелізму специфічного звучання, створює поетичну картину весільного обрядового дійства.

Ключові слова: поетика, паралелізм, образ, весільні пісні Поділля, традиція.

Summary. Specifics of parallelism of the wedding song (on the territory of Podillia region) is scrutinized in the research. Choice, usage of parallelism as poetic trope are determined by artistic, regional, ethnic peculiarities of the wedding song. Parallelism favors creation of image of the song, in the same time it is a mediator between the context and rhythm. It is significant that with the help of parallelism the images, their actions and also transition from one state to the other are compared. Depending on the aim, prescription of the song, not just the images are compared but also characteristic qualities, properties and actions of the object.

Key words: poetry, parallelism, the wedding songs of Podillia region, tradition.

УДК: 81.373.43'611+82-3

Мельник С.М.

СЛОВОВІРНІ ОСОБЛИВОСТІ НЕОЛОГІЗМІВ У СУЧАСНІЙ ПОСТМОДЕРНІСТСЬКІЙ ПРОЗІ

У період інтенсивного оновлення “лексикону” різних галузей суспільно-культурного життя закономірно зростає увага мовознавців до проблеми його ґрунтовного вивчення, з’ясування правильності слова, узуальності словотвірних номінацій. Узуальність при цьому тлумачать (Є. Карпіловська, Ж. Колоїз, О. Стишов, О. Земська) як відтворюваність номінації, відповідність її формально-семантичної будови продуктивним зразкам словотворення. Відповідно неuzuальними вважають номінації, створені всупереч словотвірним зразкам, і тому невідтворювані, поодинокі, із семантикою, залежною від конкретної комунікативної ситуації [5, 106].

Поява значної кількості складних лексичних новацій, утворених унаслідок порушень, передбачених мовною системою, зв’язків морфем зумовлена динамічним характером мови. Оскільки, як справедливо зазначає Ю. Жлуктенко, “лексика не може в своєму складі вичерпно відбити всю безмежність людського досвіду і навколишнього зовнішнього світу, тому більшість лексико-семантичних рядів і мікросистем перебуває у “відкритому” стані, тобто в постійній схильності до інновацій” [4, 126].

Особливо активно процес розширення виражальних можливостей мовних знаків (морфологічного і лексико-семантичного словотворення, сполучення і зрощення слів) відбувається в художній літературі. За твердженням Т. Гундорової, “мовні ігри, а також різноголосся (гетероголосія) мов, дискурсів, маргінальних словників, виникнення мовних гібридів стають прикметною ознакою українського постмодернізму...” [3, 70]. Вони знаходять вираження у творчому доробку Ю. Андруховича, Л. Дереша, С. Жадана, Ю. Іздрика, О. Ірванця, І. Карпи, Т. Малярчук, Ю. Покальчука, І. Роздобудько, В. Шкляра та інших авторів.

Безперервні зміни в мовній системі зумовлюють необхідність досліджувати мову в діакронії, відокремити продуктивні системи від “лінгвістичного пилу” (дефініція Ф. де Соссюра), вдало заакцентувати увагу не тільки на загальноприйнятих законах, але й на прогресивних тенденціях [9, 213]. На сучасному етапі розвитку лінгвістичної науки, у зв’язку з її антропоцентричним підходом до аналізу лінгвістичних явищ, лінгвокреативна діяльність мовної особистості та індивідуально-авторське словотворення заслуговує на особливу увагу. З огляду на це наше дослідження, присвячене словотвірним особливостям оказіональної лексики в сучасній постмодерністській прозі, є *актуальним*.

Мета статті полягає у з’ясуванні словотвірних особливостей та ролі неолексем у постмодерністському тексті.

Важливим *завданням* дослідження вважаємо визначення основних типів словотворення та з’ясування функціонального потенціалу оказіональної деривації в авторському мовленні.

Предметом нашої статті є складні лексичні інновації, що репрезентують перцептивну та когнітивну діяльність сучасних письменників, створюють загальний емотивно-оцінний план тексту.

Зважаючи на мета і поставлені завдання, проаналізуємо основні способи словотворення в тексті творів сучасних письменників. Насамперед розглянемо складання, що є одним із найбільш продуктивних способів деривації в художньому доробку письменників-постмодерністів. На нашу думку, у такий спосіб авторське мовлення виходить на новий креативний рівень, виникають такі типи словосполучень-найменувань, що сприймаються носіями мови як семантичні універбати: *всеразом, діловар-українець, гопнік-рагуль, рок-вулиця, водійас, дев’ять-на-волосинці, божевільно-безжально-вразлива* тощо. Відповідно інтенсивне оновлення авторського “лексикону” письменників-сучасників, за визначенням Л. Булаховського, є естетично виправданим, бо коли автор має чуття мови, то вміє вловити і передати всю чарівність відступів від неї; “мова “живе”, а “жити” – значить мінятись, не залишаючись у попередньому стані” [2, 216].

Особливо продуктивними є складні слова, утворені шляхом зрощення та складання узуальних лексем за аналогією до номінацій, широко розповсюджених у розмовному мовленні. Однак письменники якісно розширюють коло лексем, що вступають в асоціативні зв’язки, а тому компоненти складань представлені різними тематичними групами лексики. У постмодерністській прозі домінує двоосновний тип складних слів (*цнотливиці-шаблековтачі, енкаведегестапо, поліщуки-поліціянти, темпорері-панки*), оскільки багатокомпонентні складні утворення ускладнюють комунікацію та їх зміст можна зрозуміти тільки з контексту [1]. Рідше зустрічаються три-, чотири-, п’яти-, а іноді й сімнадцятикомпонентні складні лексеми, що за своєю структурою представлені словами однієї частини мови (*дідусі-ніндзі-математики, омивати-підмивати-змивати-вмивати, йому-тобі-мені, копає-копає-копає-копає-копає*), лексикалізованими словосполученнями (*однізних, бевзьтамудак, , не-дуже-немолодого-поета, твого-мого-тіла, чік-чах-раз-опана-їблись-чікі-пікі-бляха-стрьома-зьома-акеем-бетеер-пахадє-капєпє-єскаєс-твоюмать*) чи реченнями (*та-що-ти-кажеш, проїзд-без-талона-караєтьсє-штрафом, свято-що-завжди-з-тобою*).

Окрім того, група складних утворень, представлених у сучасній постмодерністській прозі, поповнилася новими типами похідних лексем – лексемами, першим незмінним компонентом яких є аббревіатура: *ПЕН-клуб, РУН-вірівець, НАТО-вський, мас-культ, сеге-роботи* та інші. Наприклад, у словотвірному гнізді, вершиною якого є аббревіатура SMS (Short Message Service) у опрацьованих нами художніх текстах наявні 18 слів з вищевказаним компонентом. Відабревіатурні утворення такого типу є особливо продуктивними у авторському мовленні Ю. Іздрика, Ю. Андруховича, І. Карпи, рідше І. Роздобудько, Є. Кононенко, С. Покальчука: *SMS-Ансара, SMS-месєдж, SMS-повідомлення SMS-єсемєска*.

Не менш продуктивними в новітній прозі є різновиди складання, що раніше були маргінальними. Контамінація або міжслівне накладання із оказіональних способів словотворення поступово переходять у високопродуктивні, результатом яких є значна кількість новотворів.

Контамінація найчастіше відбувається шляхом:

1) поєднання лексем (*сперматозавр – сперматозоїд + динозавр, цинамонова – цинк + амонона кислота, мацаками – мацати + руками, іносранця – іноземця + засранця, кохли – кохати + хохли, телемців – телевізійних + митців, сексарбайтерство – секс + остарбай-*

терство, заводіяка – заводила + забіяка, закапекло – капелок + пекло, рокотека – рок+дискотека, цикута – цианістий калій + отрута, нерозв'язачі – нерозв'язані + задачі). Наведемо приклади з текстів: *Їм здавалося, що цей вічно вмазаний казюл заслонив їх від іностраниця...* (Ю. Андрухович) *...навіть після усього висловленого скажемо так: не хохла ми, а: кохли* (Б. Жолдак); *...заводіяка нещадно шмагав її по щоках...* (Ю. Андрухович); *...він побрів у капелки (у якусь капекло) цього приміщення...* (Ю. Андрухович). Іноді лексичні інновації, що утворені шляхом контамінації, мають декілька варіантів розшифрування – узуальний та авторський. Наприклад, В. Єшкілев в оповіданні “М_арь” подає декілька власних варіантів семантики новоутвореного слова: *М_арь – маленька + тварь або мобілізована + Фамарь* (В. Єшкілев). Новоутворені номінації сигналізують про явище демократизації сучасного авторського “лексикону”, за якого відбувається рух його складників, переорганізація наявних лексем або формування нових, шляхом нетрадиційного поєднання узуальних номінацій і, відповідно, зміна формально-семантичних чи функціонально-стилістичних властивостей слова.

2) поєднання фразеологізмів, як-от: *паршивоовече життя – паршива віця все стадо псує, якстий-падай сідав – хоч стій, хоч падай, семип'ятнично – сім п'ятниць на неділю*. Наприклад: *...від неї йде цілком недовозначна гарантована загроза його нікчемному паршивоовечому життю* (Ю. Андрухович); *Вранці півсонний антонич накладав окуляри, вставив із ліжка і якстий-падай сідав за розхитаний столик...* (Ю. Андрухович); *Ой, вічно там у вас семип'ятнично, бурчить слідчий на адресу когось невидимого...* (І. Карпа).

Контрастна невідповідність між структурними частинами оказіональних номем чи контраст між традиційним наповненням моделей та їхньою реалізацією посилює експресивно-стилістичний ефект постмодерністських текстів.

Значно рідше зустрічаються інновації, утворені шляхом міжслівного накладання, тобто слова накладаються таким чином, що кінець попереднього стає початком наступного. Наприклад, у творах Л. Дереша зустрічаємо такі лексичні інновації *панАдрія, романить*, що утворилися в результаті поєднання двох узуальних слів *панАдрія – пана + Андрія, романить – ром + манить*. Неолексема *романить* характеризується семантичною двоплановістю, оскільки в контексті сприймається не тільки як складне утворення, але й оказіоналізм зі значенням “перебувати у стані сп'яніння”.

Якісно розширюється й коло структурних моделей. Продуктивними в мовленні письменників-постмодерністів є юкстапозити синтаксичного типу або надскладні лексичні інновації, що творяться шляхом лексикалізації синтаксичних одиниць [7, 62]. На нашу думку, явище функціональної переорієнтації лінгвальних одиниць, тобто перехід з рівня синтаксису на рівень лексики й створення на їх базі суперскладних номем у сучасній постмодерністській прозі варто розглядати як один з факторів, що розширюють і збагачують авторське мовлення, використовуються для задоволення ситуативних комунікативних потреб.

В одну семантично неподільну одиницю регулярно поєднуються компоненти підрядних субстантивних словосполучень: *Містом панувала певного роду Ідилія-після-чуми...* (Л. Дереш); *А потім настає світ-та-танок...* (Є. Кононенко); *Я ревнував М_арь у дні її подяки-за-мобільники* (В. Єшкілев); *Каву, себто дві кави <...> принесли дві сестри-по-зброї* (Ю. Іздрік). Репрезентовані прозаїками одиниці завжди привертають увагу, спонукають адресата до роздумів, у такий спосіб активізуючи його сприйняття художнього тексту, тобто мають значну інформаційну ємність і відрізняються семантичною насиченістю.

Активно функціонують і голофрастичні утворення, тобто суперскладні слова особливого типу, що утворилися в результаті лексикалізації синтаксичних конструкцій: *...гра називається: Мені-зимно-притулись-до-мене-помічніше* (Л. Дереш); *...спитав він тоном я-з'їв-твоє-сало-бо-мав-тебе-в-сраці* (Л. Дереш); *ГосподийдудотебетвояДарцяБорхес* (Л. Дереш); *Не бачити жодного зображення, а бачити картинку-як-вона-є* (Л. Дереш); *Шовиробите* (Л. Дереш); *Йопересете, тільки не на шию!* (Л. Дереш); *Гоця назавжди. Нарізкапам'яті* (Л. Дереш); *Незнаюнезнаюнезнаю* (Л. Денисенко); *Останній раз, ще в безньогоперіод, я плакала, коли втратила дитину* (Л. Денисенко); *А тут, вкотре знимтижні, я сиджу і плачу* (Л. Денисенко). Семантика новоутворених лексичних одиниць ґрунтується на співвіднесенні значення похідних слів зі значенням компонентів твірної основи. Такою основою слугує готова синтаксична конструкція – словосполучення або речення – з притаманними їй синтаксичними зв'язками та відносинами, які визначаються наявністю елементів зовнішнього синтаксису: прийменників, сполучників, порядку слів. Унаслідок лексикалізації синтаксичної одиниці зв'язки між її компонентами втрачають актуальність як граматичні показники, але впливають на семантику похідного слова. Утворення вищезгаданого типу зазвичай поєднуються дефісом. Дефіс як “компромісний знак” [8, 119] підкреслює специфіку об'єднання слів в одну одиницю й одночасно відображає незавершеність цього процесу.

Рідше представлені цільнооформлені лексичні новації. Оскільки домінантна роль у словотворенні належить внутрішній формі слова, словам-мотиваторам та словосполученням,

тобто неологізми створені шляхом зрощення словосполучення (рідше речення) в одне слово без зміни морфемного складу, вони також є продуктивними у творах сучасних письменників, наприклад: *Шовиробите* (Л. Дереш); *Останній раз, ще в безньогоперіод, я плакала, коли втратила дитину* (Л. Денисенко); *...ВОНА СКАЗАЛА ЧИ КАРАНТИН НЕМОЖУНЕМОЖУЯНЕМОЖУДУМАТИ...* (Л. Дереш); *...треба просто жити як живуть інші овочі – пільмухи, їздачні, пуцанки, збезперсердечники, простофілологи, сторики, ссубоки* (Ю. Іздрик) тощо.

Новації такого типу іноді представлені поєднанням службових чи службової і самостійної частин мови, або кількарізним дублюванням однієї і тієї ж лексики, як-от: *Це стало її іменем – Якати Тияка* (І. Роздобудько); *Незнаюнезнаюнезнаю* (Л. Денисенко). Окрім того, вони дозволяють автору конденсувати ідейно-змістові домінуючі та складні оцінні моменти художнього твору в окремих його лексемах. Можливості зрощення невичерпні, а новації мають значний рівень експресивності, пізнавально-якісний потенціал, естетичну змістовність.

Складні іменникові утворення в авторському тексті є звичайними номінативними одиницями значної кількості предметів чи ситуацій, наприклад: *Навіть можна натрапити на рідкісного гоп-лох-штрих-бика...* (Л. Дереш); *Дарця <...> викидала пошматовані рештки журналів для жінок-домогосподарок та слюсарів-інженерів-соціал-сантехніків та інших роботів...* (Л. Дереш); *...головне – позитивну особистість, а не як маргінал-мізантропа-аутсайдера і, відповідно, лузера* (К. Москалець).

Словотвірна імпровізація в зазначених юкстапозитах, на перший погляд, виявляється лише в тому, що автор утворює нову номінацію шляхом поєднання лексичних компонентів, які раніше одночасно не поєднувалися. Однак юкстапозити є загалом продуктивним типом номінації у сфері художнього дискурсу не тільки тому, що їм притаманна утворюваність, ненормативність (адже таких слів немає у словнику), функціональна одноразовість, індивідуальність (свідченням цього є відсутність аналогічних номінацій у лексиці інших авторів), словотворча похідність (юкстапозити утворюються за допомогою наявних у мові засобів – відомих мовцям слів, словоформ, морфем), але й, на нашу думку, через їх особливий вплив на реципієнтів

Семантика узагальнення сприяє використанню надскладних утворень для згортання слів-кlišе, синонімічних рядів і компресії інформації, що є поширеними у постмодерністському художньому тексті, як-от: *фіглі-міглі-шури-мури, сам-собі-автор, йопересете, ітакдалі* тощо. Однак найчастіше репрезентовані утворення виражають негативну або гостро критичну оцінку мовця чи автора висловленого.

Складні лексичні новації виконують в авторському мовленні низку функцій. По-перше, деякі лексикалізовані одиниці, що мають ідіоматичне значення і утворюються в результаті стягнення компонентів фразеологічних сполучень, реалізують експресивну функцію: *...згадував троюрідного брата батькового дядька й уявляв, як цей чорт-кози-дядько стоїть за шторою...* (В. Шкляр); *...ввімкнув сирену, ще й цвенькає чорти-батька-зна-що в гучномовець* (В. Шкляр); *...робота не-бий-лежачого, а платня вдвічі більша* (В. Шкляр); *...автоматна і кулеметна стрілянина – то просто сорочиний стрекіт порівняно з цим роздери-душу-криком...* (В. Шкляр); *... ці неповторні голоси коридорні кажуть щось один одному, <...>, наспівують “несильне-солнарану”* (Ю. Андрухович). Оскільки такі лексикалізовані фразеологічні одиниці, що за своєю семантикою наближаються до слова і, на думку багатьох лінгвістів, є одиницями лексичного рівня мовної системи, втілюють “образ автора” його почуття, відношення до специфічних, своєрідних, нетипових об’єктів та явищ навколишньої дійсності.

Функція експресивності доповнюється емоційною функцією. Злиття самостійних слів в одне семантично неподільне ціле іноді втілює їх емоційно-оцінні можливості або, навпаки, не виражає особливої експресії з боку автора чи мовця до окремих компонентів комплексу. Втрата ними автономності може бути мотивована іронічною оцінкою описуваного явища чи особи. У такий спосіб письменники-постмодерністи реалізують емоційний потенціал художнього тексту.

По-друге, як дефісні комплекси, тобто слова, що поєднані дефісом, у текстах сучасної постмодерної прози оформлюються точні і неточні цитати з літературних творів, крилаті вислови, наприклад: *...це дійсно трансляція життя-як-воно-є у далечинь віків і не більше* (К. Москалець); *Я не протестував, бо не був певен, що Ділан кращий за прасті-працвай-не-жді-радная* (Ю. Іздрик). Такі лексичні інновації реалізують акумулятивну функцію художнього висловлювання.

І по-третє, надскладні утворення виконують власне номінативну функцію. Вони використовуються у трьох випадках. Насамперед, неолексеми відображають авторські пошуки нових найменувань або використовуються для уточнення відомого значення, а іноді виступають евфемістичною заміною імені як-от: *Черговий педофіл, подумайте вони, знизавши плечима, наступна реінкарнація Миколки-Рожевої-Футболки...* (Л. Дереш); *Потайки вони звели собі в кумири відомого вбивцю поліцейських Кроулі-Два-Нагани.* (Л. Дереш); *Відтоді вона називає*

чоловіка відмінниці *Тамтелефон* (Є. Кононенко); ...не певен чи я правильно записав з його слів – може повинно бути *далай-блядь-лама* (Ю. Іздрик); *Двірничка* – назву її Валентиною, бо вона подібна на Валентину (*Валентина-Валя-Валька*) – могла би забілити моє вікно (Т. Малярчук). Нові, неординарні образи зумовлюються, як правило, незвичною оригінальною зовнішньою формою, властивою передусім оказіональним юкстапозитам, форма яких спонукає адресата до образного мислення, породжує найрізноманітніші асоціації, як наприклад: *Дівчисько вигулювало пса рідкозустріваної та вельми ексцентричної породи joe-cocksucker-спаніель* (Л. Дереш). Такі утворення нового слова з вихідного створюють разом із новим значенням і нове представлення, а відтак мають невичерпний образно-асоціативний потенціал.

У новітній постмодерністській прозі утворення такого типу, що поєднують злитість і дискретність, переважно виступають заміниками чіткої дефініції того чи іншого явища повсякденної дійсності. Вони посилюють компресію, створюють ефект багатозначності і одночасно роблять умовними межі між одиницями тексту.

Дефісні зрощення, а також складання підкреслюють взаємодію семантики поєднаних слів і засвідчують розвиток нового, неподільного значення, що має вагомий вплив на змістове наповнення тексту загалом.

Окрім того, використання нових типів складання та зрощення зумовлене або створенням нового визначення, номінації раніше невідомого явища, або пошуками лексеми на означення реалій, що не мають однослівної назви, або з прогресивною тенденцією до злиття компонентів мовленнєвих стереотипів кліше і цитат.

Отже, оказіональне словотворення в сучасному постмодерністському художньому тексті демонструє прагнення автора до небуденного, оригінального способу вираження думки. Це прагнення спонукає до творення складних та надскладних лексичних інновацій шляхом зрощення, контамінації, різних моделей складання, що сприяють інтенсифікації виразності, свідчить про посилення семантичної компресії у різних сферах мови. Будучи спрямованими, насамперед, на вираження експресивного потенціалу художнього тексту, новотвори виконують низку інших функцій, зокрема власне номінативну, емоційну та акумулюючу.

Перспективними напрямками наших подальших студій є глибше та системне дослідження нових словотвірних процесів у сучасній постмодерністській прозі, оскільки вони, на нашу думку, становлять один з провідних факторів розвитку та вдосконалення системи сучасної української мови.

Список використаних джерел

1. Азарова Л. Є. Структурна та фонетична побудова складних одиниць у концепції “золотої пропорції” : Монографія / Л.Є. Азарова. – Вінниця : Універсум, 2001. – 284 с.
2. Булаховський Л. А. Вибрані праці у 5-ти томах / Л.А. Булаховський. – К. : Наукова думка, 1975. – Ч.1. – 495 с.
3. Гундорова Т. І. Післячорнобильська бібліотека. Український літературний постмодерн / Т.І. Гундорова. – К. : Критика, 2005. – 264 с.
4. Жлуктенко Ю. А. Лингвистические аспекты двуязычия / Ю.А. Жлуктенко. – К. : Высшая школа, 1974. – 176 с.
5. Земская Е. А. Словообразование как деятельность / Е.А. Земская. – М. : Наука, 1992. – 220 с.
6. Карпіловська Є. А. Неузуральне словотворення : правила “гри без правил” / Є.А. Карпіловська // Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія Філологія. – 2005. – Т. 8. – № 1. – С. 106–117.
7. Квеселевич Д. І. До питання про інтеграцію словосполучень в складне слово (на матеріалі англійської мови) / Д.І. Квеселевич // Мовознавство. – 1981. – № 1. – С. 60–65.
8. Николина Н. А. Новые явления в сфере сложения и сращения / Н.А. Николина // Новые явления в славянском словообразовании : система и функционирование. – М. , 2004. – 187 с.
9. Якобсон Р. О. Работы по поэтике / Р.О. Якобсон. – М. : Прогресс, 1987. – 462 с.

Анотація. У статті розглянуто складні лексичні інновації, що демонструють перцептивну та когнітивну діяльність сучасних письменників, створюють загальний емотивно-оцінний план тексту. Особливу увагу приділено з'ясуванню словотвірних особливостей та ролі неологізмів у постмодерністському тексті.

Ключові слова: лексична інновація, складні слова, складання, постмодерністський текст.

Summary. The complicated lexical innovations are considered in the article. They show a perceptive and cognitive action of modern writers, make a general emotive and valuable plan of a text. The main accent is done on the word-constructive peculiarities and the role of neologisms in the postmodern text.

Key words: lexical innovation, complicated words, construction, postmodern text.